

На другия день бѣше Успение Богордично, храмовиятъ празникъ на Жрелинския манастиръ, прочутъ по чудотворната икона на светата Майка и по тритѣ сладкогласни камбани.

По старъ обичай, тия камбани се биеха само на Успение и на Великдень, и първиятъ ударъ се даваше отъ ржката на самия игуменъ.

Игуменътъ, отецъ Йоакимъ, погледна слънцето, което бѣше вече паднало задъ голѣмия манастирски орѣхъ. Видѣ, че сѣнката на стария чардакъ е покрила наполовина черквичката. Наближаваше вечерня. Трѣбваше да удари камбанитѣ.

Готовъ ли е?

Отъ два деня тоя добъръ старецъ не си е почивалъ. Той искаше да бжде готовъ за тържествения празникъ. Всичко да бжде чисто. Да свѣти. Ще дойдатъ всѣкакви хора — и прости, и знатни. И владиката

може да дойде. Всѣка паяжинка въ черквицата бѣше изменена, всѣко кѣтче прегледано. Каменнитѣ плочи бѣха измити, лѣснати. Особено се радваше игуменътъ на златния ореолъ, съ който единъ богатъ човѣкъ отъ далечно мѣсто украси главата на чудотворната света Майка. Той постави и скѣпа копринена завеска на иконостаса предъ нея.

Всичко бѣ готово.

Но игуменътъ искаше още веднажъ да провѣри. Може би, е забравилъ нѣщо. И той отново влѣзе въ старата черквичка.

Но дѣдо игуменъ се спрѣ учудено на прага, защото видѣ предъ светата икона жена съ дете въ ржка. Старецътъ се ядоса. — На днешната вечерня не се влиза въ черква, преди да ударятъ тържествено камбанитѣ. Така бѣше обичаятъ.

Той пристѣпи тихо къмъ влѣзлата и я изгледа. Тя бѣше дрипава, мръсна, забрадена съ